

fører og fra Mindretallet, og jeg skal derfor kun med Hensyn til ham henstille denne Sag til Tingets Afgørelse.

Ordføreren (Roch): Jeg takker den højtærede Minister for den Maade, hvorpaa han har udtalt sig angaaende de Henslilinger, vi i Udvalgsbetænkningen ere fremkomne med, og jeg kan paa Udvalgets Vegne fuldt ud erklære mig tilfreds med den Maade, hvorpaa Ministeren ogter at tilvejebringe de yderligere Oplysninger, som vi anse for væsentlige, for at man kan komme til en virkelig indgaaende Bedømmelse af de paagældende Ansøgninger for Fremtiden.

Den højtærede Minister gjorde nogle Bemærkninger med Hensyn til, at jeg havde taget Udgangspunktet fra Indfødsretten af 1776, og jeg forstod den ærede Minister saaledes, at han trøede, jeg havde ment, at man fremdeles skulde holde fast, i alt Fald i det væsentlige, ved de Betingelser, som Indfødsretten stiller for at faa Naturalisationsbevis. I den Henseende maa den højtærede Minister have misforstaaet mig; thi jeg gjorde netop udtrykkelig gældende, at Betingelserne selvfølgelig efter den nyere Lovgivning maa være anderledes, da man nu paa faa mangfoldige andre Omraader end dem, som indeholdes i Indfødsretsloven af 1776, forlanger Indfødsret som Betingelse baade for det ene og det andet. Men jeg benyttede denne Sammenstilling for stærkere at lade træde frem, hvilket overordentligt Skridt vi her have gjort i liberal Retning ved den Maade, hvorpaa vi nu behandle Indfødsretssager i Sammenligning med den Maade, man gjorde det paa, da Grundloven blev givet. Jeg erkender, at Betingelserne maa være helt anderledes nu end den Gang, da Bestemmelsen blev optaget i Grundloven; det er klart nok; men hvad der staar for mig som tvivlsomt, er, om man ikke er gaaet lidt vel vidt i at slappe disse Betingelser, og Udvalget er af den Mening, at man i sit Skøn muligvis kunde holde sig noget strængere med Hensyn til Kravene til de paagældende Personer, end man ofte hidtil har gjort. Jeg erkender imidlertid Vanskelighederne ved at stille stærkere Krav, naar ikke de Oplysninger, som foreligge, ere af en saadan Bestaffenhed, at man væsentlig kan benytte dem i sin Argumentation. Jeg kan altsaa paa Udvalgets Vegne være fuldkommen tilfreds med den Maade, hvorpaa Ministeriet i Fremtiden vil tilvejebringe fylldigere Oplysninger end hidtil, og navnlig kan jeg ogsaa i den Henseende tiltræde den ærede Ministers Udtalelser med Hensyn til den Betydning, der

maa tillægges Spørgsmaalet, om vedkommende Ansøger har opfyldt sin Vernepligt. Jeg vil dog tilføje den Bemærkning, at det forekommer mig, at Justitsministeriet nu noget fraviger den Udtalelse, som findes i en Skrivelse af 1858 angaaende dette Spørgsmaal. Naar der er Spørgsmaal om, hvad der skal forstaaes ved fast Hjem, synes Justitsministeriet nu at være tilbøjeligt til at mene, at den Omstændighed, at vedkommende gifter sig her i Landet, ikke kan betragtes som en Tilfendegivelse af, at han har fast Hjem. Hermed stemmer ikke Justitsministeriets tidligere Udtalelser af 1858, hvor navnlig det, at man havde giftet sig her i Landet blev betragtet som et temmelig umiskendeligt Kriterium for, at man havde fast Bolig her i Landet. Jeg tror ogsaa, at det i mange Tilfælde vil vise sig, at det virkelig er et Moment af ikke ringe Betydning.

Grunden, hvorfor Udvalgets Flertal fremdeles maa holde med Sogneraadet i Kristrup i dets Bægring ved at anbefale Andragendet under Nr. 259, skal jeg nu komme nærmere ind paa. Jeg erkender fuldt ud Rigtigheden af, hvad den ærede Ordfører for Mindretallet i den Henseende har anført; men hvad der for os har været bestemmende, er navnlig den Attest, der foreligger fra Sogneraadet af 18de September 1893. Jeg er med den ærede Ordfører for Mindretallet enig i, at den Omstændighed, at han for nogle Aar tilbage et Par Gange har faaet en mindre Underskøttelse af de fattiges Kasse, i og for sig ikke vil være tilstrækkelig til at den Grund at nægte ham Indfødsret; men Sogneraadets Attest af 18de September 1893 er for mig og Udvalgets Flertal et tilstrækkeligt Bevis paa, at man har følt sig irriteret over denne Mands hele Optræden, og at han ikke har stillet sig paa en saadan Fod med Sogneraadet, som han dog billigvis maatte gøre, naar han fra Sogneraadets Side vilde vente nogen Smødefkommenhed. Denne Attest fortæller blandt andet, at han har faaet denne Hjælp af de fattiges Kasse, og dernæst hedder det: „Endvidere bemærkes, at man har indhentet paalidelig Oplysning om, at han efter at have overdraget Huset til sin Datter i 1889 har taget Lømmen paa Kredit i Randers Aktie-Lømmehandel til Istandsættelse af Huset uden nogen Sinde senere at have betalt samme. Sogneraadet maa fremdeles fastholde sin Bægring ved at anbefale Andragendet.“ Der maa, for at en Sag som denne kan gaa i Orden efter Ønske, udvilles sig et vist Velvillighedsforhold mellem det kommunale Raad og den paagældende, og der er ogsaa mangfoldige Tilfælde, hvor vedkommende saa sikkert som